

springbooks

Rhythm

H.O.P.E.

ความหวังครั้งก่อนนี้

สืบหาเรื่องสั้นของความเจ็บปวดจากความคาดหวังที่ถูกเยียวยาด้วยความหวัง

springbooks

H.O.P.E.

ความหวังครั้งก่อนันต์

Rhythm

เขียน

Thejirun

วาดภาพประกอบ

“การอ่านคือการลงทุนที่ปราศจากความเจ็บปวด”

– Rhythm

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

H.O.P.E. ความหวังครึ่งที่อ่อนน็ด

springbooks

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตคลองสาน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Springbooks

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6924-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภักดิ์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วิวัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พรชนก บัวสุข • บรรณาธิการ รัชดาพรรณ กรรไกร

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด

พิสูจน์อักษร กมลวรรณ สมรูป, ขวัญ เปรมิกา • รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ

ฝ่ายการตลาด ชลิตา ขำเสียงหวาน, บุรฉกร มณีกุลพันธ์

คำแนะนำนักพิมพ์

เมื่อพูดถึง ‘ความคาดหวัง’ อะไรคือเรื่องที่เรานึกถึงเป็นอย่างแรก บางคนอาจจะบอกว่า คงหนีไม่พ้นเรื่องความคาดหวังในความสัมพันธ์ บางคนอาจจะบอกว่า ความคาดหวังให้ตัวเองประสบความสำเร็จในเรื่องเรียนหรือหน้าที่การงาน ส่วนบางคนก็อาจจะบอกว่า คาดหวังให้ตัวเองเป็นในแบบที่ใครบางคนต้องการ ซึ่งหลายครั้งที่ความคาดหวังเหล่านี้ทำให้เกิดความรู้สึกที่เรียกว่า ‘ความเจ็บปวด’ ให้ทั้งกับผู้ที่คาดหวังและผู้ที่ถูกคาดหวัง จนบางครั้งความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นก็กัดกินและค่อย ๆ ทำลายความสัมพันธ์ดี ๆ ไปจนไม่เหลือชิ้นดี

แต่หากลองคิดทบทวนเรื่องความคาดหวังที่มี แล้วลองค่อย ๆ เปลี่ยน ‘ความคาดหวัง’ ให้กลายมาเป็น ‘ความคาดหวัง’ ลองลดความคาดหวังในความสัมพันธ์ที่บางครั้งเราอาจจะเคยคาดหวังให้คนที่เรารักเป็นแบบนั้นหรือแบบนี้ แล้วเปลี่ยนเป็นความหวังดีต่อคนที่เรารักและให้เขาได้เป็นตัวของตัวเอง ลองลดความคาดหวังในเรื่องความสำเร็จที่บางครั้งเราอาจจะอยากเอาชนะหรือเป็นที่หนึ่ง แล้วเปลี่ยนเป็นความหวังให้ตัวเองมีความสุขกับทุกก้าวและทุกเส้นทางที่เลือกเดิน และลองลดความคาดหวังที่จะให้ตัวเองเป็นแบบที่ ‘คนอื่น’ คาดหวังให้เป็น แล้วเปลี่ยนเป็นความหวังที่จะได้

เป็นตัวเองโดยไม่ต้องทำตามมาตรฐานของใคร

ท้ายที่สุดไม่ว่าความคาดหวังนั้นจะเกิดขึ้นจากตัวเราหรือคนรอบข้าง สิ่งสำคัญที่ต้องไม่ลืมคือ ทุกความคาดหวังมักนำความเจ็บปวดมาให้เสมอ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง หากอยากรักอย่างมีความสุข มีชีวิตที่มีความสุข และเป็นตัวเองที่มีความสุข ก็จงเลือกที่จะมี 'ความหวัง' ให้มากกว่า 'ความคาดหวัง'

คำเตือน : การลงทุนด้วยความคาดหวังคือการมัดจำด้วยความเจ็บปวด

springbooks

คำนำผู้เขียน

ถึง คุณ – ที่บังเอิญพลิกกระดาษมาเจอหน้านี้ แล้วสบตา
กับตัวหนังสือซึ่งเขียนโดยคนแปลกหน้า และฉันจำเป็นต้องขอโทษ
คุณก่อนเป็นอันดับแรก เพราะฉันจะบอกความจริงแก่คุณว่า อะไร
ก็ตามที่คุณกำลังคาดหวังอยู่ ณ ขณะนี้ หรือสิ่งใดก็ตามที่คุณ
วาดฝันเอาไว้ สิ่งเหล่านั้นล้วนพ่วงไปด้วยปัจจัยมากมายซึ่งไม่มี
วันคาดการณ์ได้ หรือกระทั่งบางสิ่งบางอย่างอาจจะเกิดขึ้นกับ
ตัวคุณในสักวันโดยไม่ทันตั้งตัว คล้ายฝนหลงฤดูที่อยู่ๆ ก็เทลงมา
ทั้งๆ ที่เมื่อเช้าคุณยังอึมเอมกับแดดสีอ่อนของดวงอาทิตย์อยู่เลย
ฉันขอโทษด้วยที่ต้องพูดว่า ‘ชีวิตก็เป็นเช่นนั้น’ ชีวิตคือการเข้าไปใน
เรื่องราวลึกลับ ซึ่งบางครั้งคุณไม่อาจหาเหตุผลให้มันได้ วัดค่า
ไม่ได้ และควบคุมไม่ได้

คุณรักอย่างไรเหตุผล สุขอย่างไรเหตุผล และบางครั้ง
คุณเศร้าอย่างไรเหตุผล พลันเมื่อใครสักคนถามถึงสาเหตุของสิ่ง
ที่เกิดขึ้น คุณจึงพยายามเค้นตรรกะออกมา เพราะอย่างนั้น เพราะ
อย่างนี้ ทั้งๆ ที่บางความรู้สึกในตัวคุณนั้นเกิดขึ้นโดยไร้คำอธิบาย

อย่างไรก็ตาม ฉันเข้าใจดีว่ามันยากแค่ไหน ที่จะหักห้ามใจไม่ให้คาดหวัง ควบคุม หรือพยายามวางแผนชีวิตให้เป็นไปตามใจ นั่นก็เพราะเราเป็น ‘มนุษย์’ เรามีความคิด เราฉลาดกว่าสิ่งมีชีวิตทุกชีวิตบนโลก นั่นคือข้อดี แต่บางทีเรากลับทำให้มันเป็นข้อเสีย โดยไม่รู้ตัว ทำให้ถึงเป็นแบบนั้น – ฉันจำเป็นต้องอธิบายให้คุณเห็นภาพอย่างกว้าง ๆ ก่อนว่า ชีวิตคือธรรมชาติ และอะไรก็ตามที่ถูกออกแบบโดยธรรมชาตินั้น ต่างก็มีรูปทรงที่เป็นอิสระ พลั้วไหว คาดเคาไม่ได้ จะมีก็แต่ความคิดของมนุษย์เท่านั้น ที่พยายามสร้างเหลี่ยมมุมขึ้นมาจากธรรมชาติ เป็นเรขาคณิต เป็นวงกลมสมบูรณ์แบบ หรืออะไรก็ตาม ในแง่ศิลปะ แน่่อนว่ามันคือความสวยงาม ในแง่อารยธรรม แน่่อนว่ามันคือการก้าวไปสู่สิ่งที่ดีกว่า แต่ในแง่ของจิตใจ บางครั้งมันคือการพยายามปั้นสิ่งที่ไร้รูปร่างให้กลายเป็นเหลี่ยมมุม อย่างความรักซึ่งเป็นสิ่งที่ไร้ค่านิยาม คุณพยายามปั้นให้มันเป็นอะไรสักอย่างที่คุณต้องการ อนาคตที่คุณคาดการณ์ไม่ได้ คุณพยายามตีกรอบให้มัน หรือใครสักคนที่คุณรัก หรือเขารักคุณ คุณพยายามบิดเบือนธรรมชาติในตัวเขา ให้กลายเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ดูคล้ายดอกไม้พลาสติก

กระบวนการทางจิตใจที่พยายามปั้นธรรมชาติเหล่านี้ให้กลายเป็นเหลี่ยมมุม เราเรียกกันอย่างสั้น ๆ ว่า ‘ความคาดหวัง’ – จนถึงบรรทัดนี้ คุณอาจจะมองความคาดหวังเปลี่ยนไป คุณอาจจะมองมันเป็นวายร้าย แต่ฉันไม่ได้พูดแบบนั้น เพราะยังงั้นเราเสี่ยง

ไม่ได้ที่จะคาดหวัง ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ทั้งคุณและฉัน แต่ก่อนที่คุณจะตัดสินใจคาดหวังอะไร คุณแค่ต้องเข้าใจกระบวนการทางธรรมชาติของมันเสียก่อน เพราะเมื่อไรที่คุณตัดสินใจขึ้นความรู้สึกให้มีเหลี่ยมมุม และยิ่งปล่อยให้มันเติบโตในหัวใจของคุณนานแค่ไหน เหลี่ยมมุมของมันจะยิ่งคมขึ้น น้ำหนักของมันจะยิ่งมากขึ้น รวากับว่าคุณต้องแบกรับบางสิ่งบางอย่างอยู่ในใจตลอดเวลา จนกระทั่งวันใดวันหนึ่งที่อะไรๆ ก็ล้วนไม่เป็นไปตามที่คุณนึกคิด ชิ้นส่วนที่คุณปั้นขึ้นมา ก็จะบาดเข้าไปในใจคุณเอง นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นมานักต่อนัก ความเจ็บปวดคือสิ่งที่คุณเลียดูมันมาโดยไม่รู้ตัว ตั้งแต่คราวแรกที่คุณปักใจที่จะคาดหวัง

“การลงทุนด้วยความคาดหวังคือการมัดจำด้วยความเจ็บปวด”

โปรดเข้าใจว่านี่คือป้ายคำเตือนแรกของความจริง ก่อนที่คุณจะเดินเข้าไปในวงกตของความคาดหวัง ไม่มีใครห้ามคุณเดินเข้าไป และไม่มีใครห้ามคุณเดินออกมา แต่ความจริงข้อนี้จะไม่รับผิดชอบอะไรทั้งสิ้นเมื่อคุณต้องทนทรมานเพราะความเจ็บปวด ถ้าคุณนึกภาพไม่ออก คุณอาจลองนึกถึงเวลาที่เจ้าหน้าที่กรมอุตุฯ ปรากฏประกาศว่าวันนี้จะมีพายุ แล้วคุณออกเรือไปโดยไม่มีแม้แต่เสื้อชูชีพ และในทันทีที่คลื่นทะเลซัดคุณจนจมหาย เจ้าหน้าที่คนเดิมจะได้ยื่นขีวของคุณ เขากำลังเคี้ยวป๊อปคอร์นพลางดูหนัง

เรื่องโปรดในโทรศัพท์ แล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ออกมาอย่าง
เบื่อหน่าย – “ก็ฉันเตือนคุณแล้วไม่ใช่หรอ”

ความคาดหวังสร้างบาดแผลและความเจ็บปวดต่อมนุษย์
มานับครั้งไม่ถ้วน จะพูดว่าเป็นคำสาปเลยก็ได้ ซึ่งสำหรับฉัน
ในฐานะนักเล่าเรื่องที่ใกล้ชิดกับทั้งผู้คนที่มีความบาดแผลและผู้เยียวยา
รักษา ฉันอาจจะบอกคุณได้ว่าเราไม่อาจลบเลือนความคาดหวัง
ให้หายไปจากจิตใจ มันเป็นไปไม่ได้ที่จะไม่คาดหวังอะไรเลย
แต่ถึงอย่างนั้น มันเป็นไปได้ที่เราจะดูแลตัวเอง มันเป็นไปได้
ที่จะปกป้องหัวใจของเราไม่ให้บาดเจ็บจากความคาดหวัง คล้าย
นักกีฬาผู้เชี่ยวชาญซึ่งเคลื่อนไหวอย่างอิสระ ขณะเดียวกันก็รู้จัก
เซฟตัวเองเพื่อไม่ให้บาดเจ็บ เราก็เช่นกัน เรามีหัวใจที่ใช้มันไปกับ
ความรู้สึกเพื่อไม่ให้ด้านชา ขณะเดียวกันเราก็ต้องเซฟหัวใจตัวเอง
เอาไว้เพื่อไม่ให้มันถูกทำร้ายมากเกินไป

จนกว่า ‘ความคาดหวัง’ จะถูกตัดทอนเป็น ‘ความหวัง’ คำที่ดู
คล้ายกัน แต่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ‘ความคาดหวัง’ ยึดโยงเอาไว้
ด้วยความไม่ยอมแพ้ ดื้อดึง ไร้อิสระ ความสุขของคุณจะเกิดขึ้นได้
ก็ต่อเมื่อความคาดหวังบรรลुเป็นความสำเร็จ แต่ตลอดเวลานั้น
คุณต้องทุกข์ทรมาน แต่ ‘ความหวัง’ คล้ายแสงแรกของวัน คล้าย
ลมอ่อนๆ ของยามสาย คล้ายเสียงนกร้อง คล้ายตะวันลับ และ
คล้ายหมู่ดาวยามราตรี ทุกช่วงเวลาของคุณจึงเป็นความอิมเมคและ
สุขสงบ ส่วนผลลัพธ์เป็นเรื่องของกำไร

ถึง คุณ—สวัสดีคุณอีกครั้ง และยินดีที่คุณเปิดประตูเข้ามา
ในบ้านของฉัน ในหนังสือเล่มนี้ ฉันไม่รู้ว่าคุณกำลังคาดหวังอะไรอยู่
ไม่รู้ว่าคุณเจ็บปวดเรื่องอะไร แต่ฉันอยากให้คุณเข้ามาในบ้าน
ของฉัน ในห้องสมุดของฉัน ในเรื่องราวของผู้คนทั้งสุขและโศก
จากความคาดหวังและความเจ็บปวด ฉันไม่รู้ว่ามันจะช่วยคุณ
ได้ไหม แต่ฉันหวังว่ามันจะเป็นเพื่อนคุณได้

ห้องสมุดราตรี

ยินดีต้อนรับ

Rhythm

สารบัญ

WHITE CAT & THE NIGHT LIBRARY

01	Tree & Owner	10
02	House in the Wild	14
03	Plastic Flower	22
04	Tetris	30

WHITE CAT & GRAVITY

05	A Passenger	44
06	35 Photos Left	56
07	Darin the Healer	68
08	Runner's Daily	76
09	Lab Rat	86
10	Dancer	92

WHITE CAT & IN RELATIONSHIP

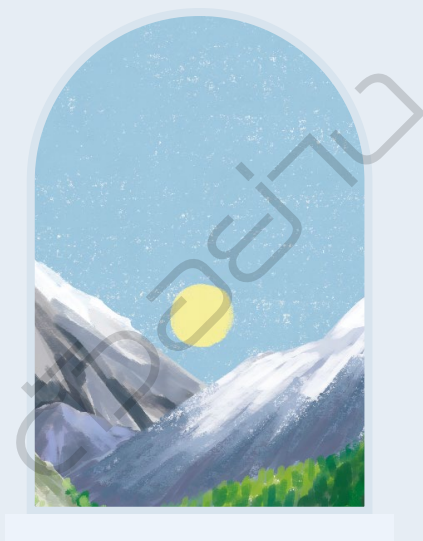
11	Autopilot	122
12	A Brown Dog	132

13	Till the Raindrop	140
14	Red Bird	150
15	Just a Parting on That Night	158
16	Morning Elevator	162

WHITE CAT & FIRST LIGHT

H	Heart	182
O	Openness	186
P	Presence	194
E	Enlightenment	200
	บทส่งท้าย	206

	คำขอบคุน	209
	เกี่ยวกับผู้เขียน	210
	เกี่ยวกับผู้วาดภาพประกอบ	211

แต่ มนุษย์ธรรมดา
ผู้สัจจบั่นดาวเคราะห์สีน้ำเงิน

WHITE CAT & THE NIGHT LIBRARY

เมื่อครั้งยังเด็ก ฉันเก่งเรื่องการตอบปริศนา เช่น คำถามว่าอะไรเอ๋ย...กว้างใหญ่ที่สุด ฉันตอบไปว่าท้องฟ้าหรือไม่กี่ท้องทะเล หรือคำถามทำนองว่าอะไรเอ๋ย...วิ่งเร็วที่สุด ฉันตอบไปว่าเสือชีตาห์หรือไม่ก็รถไฟความเร็วสูง แต่ฉันต้องแปลกใจ เพราะเมื่อโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ ปริศนาง่ายๆ นั้นกลับตอบได้ยากขึ้น อะไรเอ๋ย...กว้างใหญ่ที่สุด ฉันตอบตัวเองไม่ได้ว่านั่นคือจักรวาลหรือห้วงความรู้สึกกันแน่ ส่วนคำถามที่ว่าอะไรเอ๋ย...วิ่งเร็วที่สุด ฉันไม่แน่ใจว่านั่นคือเวลาชีวิตที่ค่อยๆ หดหายไป หรือตัวตนของตัวเองกันแน่ หน้าข้าวอย่างหลังฉันไม่เคยวิ่งหนีมันพ้นเลยสักครั้ง

แล้วคุณรู้หรือเปล่าว่าอะไรเอ๋ย...ยุ่งเหยิงที่สุดในโลก ใช่...ฉันคงตอบว่าความคิดกับความรู้สึก พอมาคิดดูดี ๆ แล้ว วันเวลาของคนเราส่วนใหญ่ต่างหมดไปกับสองสิ่งนั้น บางคนเริ่มต้นด้วยความคิดแล้วตามด้วยความรู้สึก บางคนเกิดความรู้สึกแล้วตามด้วยความคิด และบางคนก็เกิดสองสิ่งนี้ขึ้นพร้อม ๆ กัน

เพื่อนสนิทของคุณคือใคร ใครคนนั้นคือคนที่จะอยู่เคียงข้างคุณตลอดเวลาหรือเปล่า ฉันเองก็มีเพื่อนเหมือนกับคนอื่นๆ มีทั้งเพื่อนสนิทและเพื่อนที่แค่รู้จักเพียงผิวเผิน แต่คุณรู้ไหมว่าในโมงยาม

ที่คุณต้องเดี๋ยวตาย เพื่อนสนิทของคุณอาจเป็นความคิดและความรู้สึกของคุณเอง

ในราตรีที่เดียวตาย มันจะทำทนายให้คุณก้าวผ่านมันไป เพื่อนสนิทที่ชื่อว่าความเศร้า ความเจ็บปวด หรือความกลัว จะเดินเข้ามาอยู่ตรงหน้าคุณ พวกเขาจะเริ่มพูด จะเริ่มเมามาย และโวยวาย พวกเขาจะเชื่อเชิญให้คุณทำเช่นนั้น เพราะพวกเขาเป็นเพื่อนสนิทของคุณมาโดยตลอด แต่หากคุณอดทนต่อไปได้ถึงจุดที่เจ็บขั้นที่สุด หากทนไปจนเพื่อนเหล่านั้นเจียบลงไป คุณจะเริ่มมีสติและจะเริ่มคิดได้ว่า เราควรมีเพื่อนสนิทแบบนี้ในชีวิตหรือไม่

ในราตรีนั้น ฉันเริ่มเข้าใจตัวเอง เกี่ยวกับความคิดและความรู้สึก

เพราะหากว่าความคิดกับความรู้สึกเปรียบได้กับเพื่อนสนิทในชีวิตของฉัน

ฉันก็ควรเลือกคบเพื่อนดี ๆ มากกว่าเพื่อนแย่ ๆ

เพื่อนที่ดีย่อมพาฉันไปเจอเรื่องที่ดี ส่วนเพื่อนแย่ ๆ ย่อมพาฉันไปเจอเรื่องแย่ ๆ

อีกครั้ง กับปริศนาซึ่งยากจะตอบ การเติบโตคืออะไร การก้าวผ่านคืออะไร หรือการหลุดพ้นคืออะไร ความรักคืออะไร ความสุขคืออะไร ความสำเร็จคืออะไร และชีวิตคืออะไร ฉันคงไม่มีคำตอบตายตัว เพราะสุดท้ายแล้ว คำตอบของแต่ละคนจะต่างออกไป นั่นทำให้วิถีชีวิตของเราแตกต่างกันออกไปอย่างสิ้นเชิง

แต่ฉันรู้แล้วว่าคนเราจะมีคำตอบให้คำถามใหญ่ๆ ลักซ็อนนั้น จำเป็นต้องอยู่กับช่วงเวลาที่สับสนกับห้วงความคิดและความรู้สึกของตัวเอง คล้ายสนามรบที่ดูไม่มีวันจบสิ้น แต่ในทันทีที่เราหยุดต่อสู้กับตัวเอง สงครามในหัวใจจะยุติลง การสงบศึกนี้ไม่มีทางที่จะทำได้ด้วยคนอื่น เพราะไม่มีใครมองเห็นหรือเข้าใจโลกภายในจิตใจของเราได้อย่างแท้จริง

เราทุกคนล้วนเป็นเพื่อนทางใจเพื่อปลอบประโลม
แต่การรักตัวเองล้วนเป็นเรื่องส่วนตัว

เมื่อพูดถึงตรงนี้ ฉันเองก็ไม่ใช่นักปลอบประโลม ฉันเป็นเพียงผู้ที่เคยผ่านมันมา และเรื่องราวต่อจากนี้ ฉันอยากเล่าถึงช่วงเวลาที่เคยดายของฉัน ในวันที่ความเจ็บปวดกัดกิน และความคาดหวังกดทับ ฉันตัดสินใจเดินทางไปหานักบำบัด เคนสถาน

ของเขาไม่ได้อยู่ในอาคารหรือห้องเช่าตามที่เคยเห็น แต่ทว่าอยู่ใน
ความฝัน

ในความฝัน ฉันเดินทางเข้าไปในดินแดนลึกลับไร้ชื่อ มันทั้ง
มืดและชวนให้รู้สึกเหงา ฉันเดินไปตามทางที่กว้างเรื่อย ๆ กระทั่ง
ฉันเห็นแสงไฟริบหรี่จากไกล ๆ ยิ่งเดินเข้าไปใกล้ ๆ มันยิ่งชวนให้ฉัน
รู้สึกอบอุ่น รู้สึกเหมือนกับว่านั่นคือบ้านหลังเล็กๆ ที่เปิดต้อนรับ
ฉันอยู่ตลอดเวลา ฉันหวังว่าฉันคงได้รับการป้อนโยนที่ดีจากใคร
สักคน ฉันหวังว่าจะได้คำตอบจากทุกคำถามที่มีในใจ เป็นต้นว่า
อะไรเอ่ย...ทำให้เราบาดเจ็บได้มากกว่ากัน ระหว่างแผลถลอก
ที่ผิวหนัง หรือแผลใจที่เกิดขึ้นจากความคาดหวัง

เมื่อฉันเดินจนสุดทางของแสงสว่าง เบื้องหน้าของฉันคือ
บ้านไม้หลังเล็กๆ มีพุ่มไม้ปกคลุม ทั้งดอกไม้และต้นไม้ที่ฉันไม่รู้จัก
มีป้ายเขียนกำกับไว้ว่า ‘ห้องสมุดราตรี’ พลันเมื่อฉันเปิดประตูเข้าไป
แมวสีขาวยาวตัวอ้วนกึ่งนอกลอยอยู่แล้ว แมวไม่ได้ร้อง ‘เหมียว’ แต่แมว
พูดคุยกับฉัน

“สวัสดี...”

“ละ...สวัสดี” ฉันตอบ

“เธอรู้ใช่ไหมว่าทำไมตัวเธอเองถึงเดินทางมาที่นี่” แมวพูด
กับฉัน ฉันส่ายหน้า

“ในราตรีที่ลับสน ในใจของเธอมีกาถามมากมาย ไม่มีใครในโลกตอบคำถามของเธอได้ เพราะมันเกิดขึ้นในใจของเธอ อะไรก็ตามที่เกิดขึ้นจากข้างในตัวเธอ มีแต่ตัวเธอเท่านั้นที่จะเข้าใจ แก้ไข ปกป้อง และเยียวยามันได้ ใช่...ฉันหมายถึงหัวใจของเธอนั่นแหละ”

“ถ้าฉัน...คุณแม่วีชาว...คุณตอบฉันได้ทุกอย่างจริงๆ หรือ”

“เมี้ยว...ฉันจะไม่ตอบเธอตรงๆ หรอกนะ แต่ฉันจะช่วยให้เธอตอบคำถามพวกนั้นได้ด้วยตัวเอง”

“คุณพูดเหมือนจิตแพทย์เลยรู้ไหม...”

อีกครั้ง แม่วีชาวส่งเสียงร้อง “เหมียว” จากนั้นเจ้าแมวกก็กระโดดไปรอบๆ บ้าน นำสายตาของฉันให้เคลื่อนคล้อยตามไปภายในบ้านหลังนี้รายล้อมไปด้วยชั้นหนังสือ เมื่อสังเกตดูดี ๆ แล้ว คล้ายว่าหนังสือทุกเล่มเหล่านี้ ฉันไม่เคยเห็นมันมาก่อน บางเล่มใหญ่เท่าแขน บางเล่มเล็กจิ๋วแค่นิ้วชี้ บางเล่มห่อปกด้วยหนังสือเข้ม บางเล่มทำขึ้นจากดอกไม้ พลันเมื่อสายตาของฉันหยุดนิ่ง เมื่อเจ้าแมวตัวนั้นกลับมาในที่เดิม เจ้าแมวกก็เริ่มพูดกับฉันอีกครั้ง

“นี่คือห้องสมุดราตรี ในนี้มีเรื่องราวมากมายที่พอจะเป็นเพื่อนใจเธอได้ แต่เธอเข้าใจความหมายคำว่าเพื่อนใจใช่ไหม ใช่...เพื่อนใจจะไม่ตอบคำถามอะไรเธอหรอก หรือถ้าจะพูดให้ถูก ไม่มีใครในโลกตอบคำถามเล็กๆ ในหัวใจเธอได้ เธอลองนึกดูสิ ครั้งล่าสุดที่เธอรู้สึกรักใครสักคน เธอได้ถามใครหรือเปล่า

นั่นแหละ...ที่ฉันกำลังจะบอก ในยามที่เธอสุขหรือเศร้า เพื่อนใจ จะอยู่เป็นเพื่อนเธอ จนกว่าเธอจะหาคำตอบและหาทางออกให้แก่ ความสับสนในตัวเธอเอง”

ฉันพยายามทำความเข้าใจสิ่งที่คุณแม่วพูด...ใช่...บางทีฉันน่าจะเข้าใจ เพราะเมื่อไรก็ตามที่เรายกปัญหาของตัวเองให้คนอื่น คนอื่นจะเป็นผู้รับผิดชอบแทนเรา ส่วนเราจะกลายเป็นคนที่หนีปัญหาของตัวเอง

“เธอนั่งก่อนสิ...นั่งข้างๆ ฉัน” แมวสีขาวย่อยขึ้นอย่างอบอุ่น ฉันเข้าไปนั่งข้างๆ เขา

“ที่นี่ โปรดเล่าเรื่องราวที่ค้างคาใจของเธอให้ฉันฟัง ให้ฉันเข้าไป ให้ฉันรับรู้ แล้วฉันจะเล่านิทานให้เธอฟัง”

มันแปลกพิลึกที่ฉันต้องระบายเรื่องของตัวเองให้แมวฟัง หน้าซ้ำฉันต้องฟังนิทานของเขา แต่กระนั้นเมื่อฉันจ้องมองเจ้าแมว รวากับว่าแมวคือสิ่งเดียวในโลกที่ปลอบประโลมหัวใจของฉัน

ฉันหลับตา

แล้วเริ่มระบายสิ่งที่อยู่ในใจออกมา

ဟောပြောချက်

01

Tree & Owner

“

ทำไมการคาดหวังให้ใครสักคน

เป็นไปตามที่เราต้องการ

ถึงยากเย็นและเจ็บปวดขนาดนี้

แม้ว่าเราจะทำไปเพราะรัก

แม้ว่าเราจะรู้อย่างนี้คือความรัก

”

คุณยืนอยู่ต่อหน้าต้นไม้วิเศษ คุณแทบจำไม่ได้แล้วว่าทำไมถึงเลือกต้นไม้ต้นนี้มาไว้กับคุณ ทั้งๆที่คุณเลือกต้นไม้ต้นอื่นก็ได้มีต้นไม้มากมายที่ถูกตัดกิ่งก้านมาพร้อม หรือได้รับปุ๋ยจนสวยงามจนแทบไม่ต้องเสียเวลาดูแลส่วนที่เขียวเฉาของมัน แต่สุดท้ายคุณก็เลือกต้นไม้ต้นนี้ นั่นก็เพราะลึกๆ แล้วคุณรู้ว่ามันเป็นต้นไม้วิเศษ หรือจะพูดให้ถูกต้องคือ ‘การมีหัวใจ’ ทำให้ชีวิตหนึ่งพิเศษไปกว่าชีวิตอื่นๆ คุณจึงเลือกชีวิตที่มีหัวใจ มากกว่าจะเลือกชีวิตที่ไร้หัวใจ

“แต่ฉันไม่ต้องการให้มันเป็นแบบนี้”

“ทำไมล่ะ”

“แรกๆ มันก็ได้อยู่หรอก ฉันหลงรักความพิเศษของมันหลงรักที่มันมีหัวใจ มีชีวิต มันต่างออกไปจากต้นไม้ที่ถูกตัดกิ่งอย่างสิ้นเชิง แต่ยังคงอยู่กับต้นไม้ต้นนี้นานขึ้น มันยิ่งโตขึ้น ต้นไม้

เริ่มเปลี่ยนสี เริ่มมีกิ่งก้านแปลกประหลาดงอกออกมา กิ่งก้านพวกนั้นเริ่มดูยุ่งเหยิง สีของมันบางครั้งดูน่ากลัว และฉันไม่ได้เตรียมใจมาเพื่อจะรักสิ่งเหล่านี้”

“แล้วคุณทำยังไง”

“ฉันพยายามตัดกิ่งก้านของมัน เด็ดใบของมันทิ้ง พยายามทำทุกทางเพื่อให้เจ้าต้นไม้ต้นนี้สวยงาม”

“แล้วเกิดอะไรขึ้น”

“ฉันแพ้...เจ้าต้นไม้กลับมาแผ่กิ่งก้านของมันเหมือนเดิม อีกทั้งฉันยังสร้างรอยแผลให้มัน”

“ฉันจะถามคุณอีกครั้ง...คุณยังรักความพิเศษของต้นไม้ต้นนี้อยู่หรือเปล่า”

“รักสิ...”

“ถ้าฉัน สิ่งที่คุณทำได้ คือการทำความเข้าใจเกี่ยวกับความจริง”

“ความจริงอะไร”

“ความจริงประการหนึ่ง...ไม่ว่าคุณจะตัดกิ่งไม้ออกไปสักกี่ครั้ง ต้นไม้ต้นนั้นก็จะยังคงงอกกิ่งก้านออกมาตามธรรมชาติของมันเสมอ”

“แล้วฉันควรทำยังไง”

“ทางเลือกของคุณอาจมีไม่มากนัก ข้อแรก คุณจะใช้วิธีการเดิมต่อไป ตัดส่วนที่คุณไม่ต้องการออกทุกคราวที่มันเติบโต แล้วนั่งมองมันด้วยความสุขใจ แม้ว่ามันจะได้รับบาดเจ็บจากการ

กระทำของคุณ แต่คุณก็จะกลบความกังวลในเรื่องนี้ออกไป และ
ชดเชยความรู้สึกผิดด้วยการคิดว่าเจ้าตันไม้คงไม่มีความรู้สึกอะไร
ไม่เจ็บปวด ไม่ร้องไห้ และไม่ต้องการอะไร เท่านั้น...เจ้าตันไม้ก็จะ
สวยงามอย่างที่คุณต้องการชั่ววันจันทร์

ทางเลือกต่อมา คือผลสืบเนื่องจากข้อแรก คือคุณควร
ฆ่ามัน เพราะหากว่าคุณจะใช้ชีวิตร่วมกับมันด้วยการตัดส่วนที่คุณ
ไม่ต้องการออกไปเรื่อย ๆ คุณจะเป็นฝ่ายที่เหนื่อยไปเอง

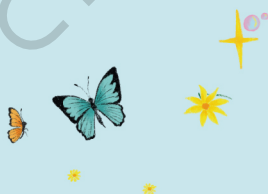
ส่วนทางเลือกสุดท้าย พุดง่าย แต่ทำยาก...คือคุณก็แค่คอย
รดน้ำ และเฝ้าดูมันเติบโตอย่างที่มีมันเป็น”

“บอกตามตรงนะ ข้อสุดท้ายเป็นเรื่องยากสำหรับฉัน ฉัน
จะทำแบบนั้นได้ไหมในเมื่อตันไม้มันเป็นของฉัน”

“ช่วยไม่ได้ ถ้าเป็นแบบนั้น คุณก็ควรระวัง อย่าเพิ่งรีบตัด
กิ่งก้านของมัน จนกว่าดอกไม้ที่สวยงามที่สุดจะผลิออกมา แน่แน่นอน
ว่าอาจต้องใช้เวลา คุณพอจะใช้ความอดทนในเรื่องนี้ได้หรือเปล่าละ”

“ฉันจะวิ่งหนีจากความคาดหวังได้อย่างไร
เพราะดูเหมือนมันเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตไปแล้ว
หากไม่ใช่ความคาดหวังของคนอื่น
ก็เป็นความคาดหวังของฉันเอง”

ฉบับปรับปรุงจาก การลงทุนด้วยความคาดหวังคือการมัดจำด้วยความเจ็บปวด

หมวดวรรณกรรมร่วมสมัย

ISBN 978-616-18-6890-1

9 786161 868901

Illustration: Thejirun

245 บาท